

Geceydi Gözlerinden Terkederken Mevsimleri

– G ö k ç é ! • 12 Kasım 2012

Seni anlatırdı gece masalları

Gerdanıma sarılırdı beyaz ölümler
Hazin gidişler kalırdı bana
Kafir bir aşkın son vedasında

Susturulamayan sessizlik olurdu
Siyah geceli ağlayışlarım
Duyulmazdı...
Nefesim, ürkek bir ceylanın
Titreyen soluğuydu

...

Bekçiydim savruk yollarında
Unutulmamış mavi heyecanlarım vardı
Unutkan heveslerim
Geceyi yarardı sızılı sevdalarım
Teninde, ezgilerimi ısıklardım

Yalnızdım, yalanlaştım
Biraz daha yaklaştım
Fırtınasız umutlarıma
Mutluluklar sakladım
Sızılı düşler avlusunda

Hüznümü doğurdu
Esmer buğulu kirpiklerim
Genç kız çığlıklarımın
Dokunuşlarına gömüldü
Vurgun yemiş asi mevsimlerim

...

Bir şehri daha kirletti aşk
Ağlaklaştı çocuklar

Umutları aksak
Lisansız yarınları
Yine de kabul buyurdum ayrılığı

...

Yağmurlardan geriye kalan
Baharı besteledi
Düşürürken son damlasını
Saçlarından doğan güneş

Akşamlarca kucakladım
Ayrılık tenli hazan gülüşlerini
Ellerinden,
Umutsuz keder artıkları topladım

Yazgısını inkar ediyordu
Yokluğunda bir ben daha doğururken
Gözlerinden ışıldayan sis bulutları

...

O gözler ki kırık
Savruk kendi ömrüne
Avuçlarımda,
Dalgın cüsseli bir yalnızlık

Ve geceydi
Gözlerinden terkettim tüm mevsimleri
Şimdi
Parmak uçlarımda dağılırken ayrılık
Anladım ki
Bir kenti yeniden sevme vakti

Gökçe Üstündağ & Irmak Eriş
Ekim / 2012